

Dosarul nr. 2ra-1841/21

Prima instanță - (Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești) jud: I. Botezatu
Instanța de apel - (Curtea de Apel Comrat) jud: D. Fujenco, L. Caraianu, A. Mirnov

ÎNCHEIERE

15 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Leonid Dobrov,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată a lui Leonid
Dobrov împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la restabilirea
vechimei în muncă,
împotriva deciziei din 1 iulie 2021 a Curții de Apel Comrat,

c o n s t a t ă :

La 16 aprilie 2019, Leonid Dobrov a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale, solicitând să-i fie restabilit stagiul
de cotizare de 4 ani și 3 zile și includerea acestuia în vechimea de muncă pentru
perioada aflării reclamantului în detenție ilegală, din momentul arestării - 24 iulie
1985, până la data reabilitării oficiale - 27 iulie 1989.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că în anul 2016, la atingerea
vârstei de 62 de ani, acesta urma să se pensioneze, adică a devenit pensionar
conform limitei de vârstă prevăzute de Legea nr. 156.

Pentru a pretinde la calcularea pensiei urma a fi confirmat stagiul de cotizare,
nu mai puțin de 15 ani.

Însă, vechimea lui inițial a fost determinată în limita de 11 ani și 2 luni,
fiindu-i atribuită o alocație în mărime de 142,33 de lei, iar după recalculare,
începând cu 1 aprilie 2017 – 153,95 de lei lunar, mai târziu cuantumul acesteia
ajungând până la 205 lei.

În legătură cu prezentarea unui carnet de muncă suplimentar, începând cu 29
ianuarie 2019 i s-a calculat o altă vechime în muncă - de 12 ani 11 luni și 19 zile.

Cu această decizie a CNAS nu este de acord, având în vedere următoarele
raționamente.

În perioada URSS, pentru activitatea sa politică, la data de 19 iulie 1985, a
fost arestat de angajații CSS, în orașul Moscova.

Din 24 iulie 1985 măsura preventivă a fost modificată oficial, după ce a fost
plasat în CAP-13 or. Chișinău, dar ulterior, după hotărârea Colegiului penal al
Judecătoriai Supreme RSS Moldova din data de 29 noiembrie 1985, mai mult de 4
ani a executat pedeapsa în temeiul art. 203¹ CP RSS Moldova (cugetări de calomnie
ce ponegresc regimul sovietic public de stat).

În cele din urmă prin Hotărârea Prezidiului Judecătorei Supreme a RSS Moldova a fost reabilitat oficial. Peste ceva timp, prin hotărârea Curții Supreme RMSS cu nr. 2-233/85 din 22 ianuarie 1990, acestuia i s-a numit o compensare materială în mărime de 3 967 de ruble pentru o reținere și condamnare ilegală.

A menționat că în hotărârea Judecătorei Supreme RSS Moldova este indicat că el a fost exmatriculat din motive politice.

Ulterior, după exmatricularea ilegală, în luna iulie anului 1994, a venit la Comrat și s-a angajat în calitate de lemnar la combinatul de deservire din localitate, însă cu câteva luni înaintea arestării sale, persoana oficială împuternicită cu exercitarea activității operative din cadrul Comitetului securității de stat pe raionul Comrat l-a vizitat pe directorul combinatului de deservire, unde muncea el și i-a ordonat să-l concedieze imediat de la lucru, în caz contrar, va fi concediat însuși directorul. Directorul i-a povestit totul așa cum a fost și l-a rugat de sine stătător să scrie cererea „din propria inițiativă”, în caz contrar acesta va fi nevoit să-l concedieze în baza unui articol inventat.

Astfel, reclamantul a relatat că a fost nevoit să depună cerere de concediere din proprie inițiativă.

Însă, consideră că aceasta, în prezent, nu poate servi drept temei pentru CNAS, să nu includă patru ani, perioada aflării în detenție, în vechimea totală de muncă a sa.

În acest context, reclamantul a susținut că a depus la CNAS câteva cereri, însă răspunsurile primite nu l-au satisfăcut.

În drept, reclamantul a invocat prevederile art. 17 din Legea nr. 1225 din 8 decembrie 1992 cu privire la restabilirea vechimii în muncă cu privire la reabilitarea victimelor represiunilor politice și art. 47 din Constituție.

Prin hotărârea din 4 martie 2021 a Judecătorei Comrat, sediul Vulcănești, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Leonid Dobrov împotriva CNAS cu privire la restabilirea vechimii în muncă.

S-a restabilit reclamantului Leonid Dobrov stagiul de cotizare de muncă cu durata de 4 ani și 3 zile, incluzându-i în vechimea de muncă perioada aflării ilegale în detenție - din momentul arestării - 24 iulie 1985, până la data reabilitării oficiale - 27 iulie 1989.

La 23 martie 2021 CNAS a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie respinsă.

Prin decizia din 1 iulie 2021 a Curții de Apel Comrat, s-a admis apelul declarat de CNAS, s-a casat hotărârea din 4 martie 2021 a Judecătorei Comrat, sediul Vulcănești și s-a pronunțat o hotărâre nouă prin care, cererea de chemare în judecată depusă de Leonid Dobrov împotriva CNAS cu privire la restabilirea vechimii în muncă, s-a respins ca neîntemeiată.

În motivarea deciziei, Colegiul instanței de apel a conchis că reclamantului nu-i poate fi restabilit stagiul de muncă pentru perioada între 24 iulie 1985 - 27 iulie 1989, potrivit prevederilor art. 17 din Legea nr. 1225 din 8 decembrie 1992, întrucât acesta nu a fost concediat nelegitim din serviciu din motive politice, ci din propria inițiativă, la cererea acestuia.

La 24 septembrie 2021, Leonid Dobrov a declarat recurs împotriva deciziei din 1 iulie 2021 a Curții de Apel Comrat, solicitând casarea acesteia și menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurentul și-a întemeiat argumentele recursului în baza prevederilor art. 432 alin. (1), (2) lit. a) și alin. (3) lit. f) din Codul de procedură civilă, invocând că instanța de apel a ignorat și nu examinat toate argumentele și dovezile prezentate în susținerea acțiunii.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost recepționată de către recurent la 16 august 2021, iar recursul a fost depus, prin intermediul poștei (f.d.174), la 24 septembrie 2021, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Copia cererii de recurs a fost expedită pentru cunoștință CNAS, însă, până la data examinării admisibilității recursului referință prin care să expună poziția privitor la recursul declarat nu a depus.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Leonid Dobrov, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Leonid Dobrov.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari